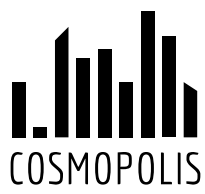

Přišla, aby pomohla mé dceři.
Teď chce ukrást můj život.

SOKYNE

J. M.
DALGLIESH

SOKYŇĚ

**J. M.
DALGLIESH**

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © JM Dalglish, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jiří Kobělka, 2026

Cover photo © Shutterstock AI, ahmetnkececi / Shutterstock

ISBN 978-80-271-5485-2

PROLOG

Z domova mé rodiny se stalo místo vraždy. Jak jsem probůh mohla všechno tak zpackat, že jsem skončila tady?

Použiju zeď jako berličku a procházím přízemím. Nemám ani tak strach, že uklouznu na zkrvaveném mramoru, jako spíš že se pořežu o střepy.

Slyším jen tikot stojacích hodin, který vychází z haly. Je přízračné být v domě, když je takto tichý. Ani ve chvílích, kdy bývám kolem třetí ráno vzhůru a všichni ostatní spí hlubokým spánkem, mi dům nepřipadá tak zamlklý. Je možné, aby věci, které se v něm odehrávají, pronikly do jeho zdí?

Rozhlížím se po hale. Zrcadlo je rozbité na kusy, střepy dlouhé jako moje předloktí se mísí s drobnějšími úlomky, z nichž každý je ostrý jako řeznický nůž. Pořezané ruce mě bolí jako blázen. Na zdech schodiště jsou krvavé cákance, které stékají dolů a na styku ochranných lišt s podlahou vytvářejí loužičky. Stále cítím v ústech kovovou chuť krve. Pravé oko mi dál otéká a za chvíli se zavře úplně. Celou pravou stranu obličeje mám strnulou a dolní ret kousek od středu rozseknutý. I mluvení mě bolí.

Na druhou stranu tu už nezůstal nikdo, s kým bych mluvit mohla.

Jemně a bolestivě si prohmatávám konečky prstů obličeje. Levou stranu mám v jednom ohni, ale krvácení už trochu ustalo.

Musím však dělat pomalé pohyby, jinak se rána zase otevře. Vím, že bych měla jít do nemocnice, jenže tam by se mě na všechno moc vyptávali.

Schody do sklepa zahaluje temnota. Já ovšem vím, co v těch stínech leží, a nechci to vidět znovu. Opřu se o zeď, abych popadla dech, vytáhnu složenou obálku, kterou těch posledních pár týdnů nosím v zadní kapse, a upřeně hledím na ručně psanou adresu. Ten rukopis znám, ale zatím jsem se neodvážila obálku otevřít.

Asi bych měla. Protože jestli někdy existovala vhodná doba postavit se k minulosti čelem, pak je to právě teď. Přejedu palcem po chlopni, nechám obálku spadnout na zem a rozložím jediný list papíru.

Dopis začíná slovy *Moje milovaná dcero*.

Vlhnu mi oči. Snažím se polknout, ale nejde to. Zakryju si ústa dlaní a čtu úvodní řádky.

Kdykoliv mě budeš potřebovat, jsem tady pro Tebe. To, co se mezi námi stalo, je už minulost, zatímco teď píšeme budoucnost.

Tisknu si dopis na prsa a z očí mi kanou slzy. Už je nedokážu ovládnout.

Mám-li být upřímná, vlastně ani nevím, pro koho pláču. Vždycky jsem si pláč zakazovala. Neměla bych plakat, ale teď už na tom asi nesejde. Ztěžka polknu a rozhlédnu se po jatkách, která kdysi bývala šťastným domovem.

Ony říkaly, že se vrátí. Že se vrátí a napravit chaos, který jsme způsobily. Některé věci se však napravit nedají.

Vím, že tohle se udělat muselo. Ani v nejdivočejších snech bych si však nedokázala představit, co tomu bude předcházet nebo že to zajde až takhle daleko.

KAPITOLA 1

SOPHIE

O DVA TÝDNY DŘÍVE – PÁTEK

Z chvilkového klidu mě vyruší elektronický hlas a dveře se otevřou. Vyjdu na nástupiště a zajedu očima k obrovskému plakátu propagujícímu jakousi novou atrakci v nedalekém Muzeu Sherlocka Holmese. Procházím labyrintem uliček a ocitám se na Park Square. Je jasné a slunečné ráno. Slyším projíždějící automobily.

K našemu domu na Chester Terrace, odkud máme krásný výhled na stošedesátihektarový pozemek před Regent's Parkem, jsou to už jen tři minuty chůze. Je to oáza přirozené, byť pečlivě pěstěné krásy uprostřed vnitřního Londýna. V okolních domech bydlí – nebo je přinejmenším vlastní – Beckhamovi, Kate Mossová a jeden z bratrů z *Oasis*. Ne že bych je tu osobně viděla, ale to může být tím, že sousedy celkově vídáme málokdy.

Dvojice kolemjdoucích se na mě úkosem podívá. Možná mě poznávají, ale já nevěnuju velkou pozornost ani jim, ani dobře udržovanému parku, kde se stromy s postupujícím jarem zelenají čerstvými listy. Noci jsou pořád chladné a denní teploty kolísají mezi neobvykle nízkými a téměř letními hodnotami.

Soustředím se jen na svůj domov a na otázku, co mě v něm čeká. Jak to dnes sehraju? Na mateřství neexistuje žádná univerzální příručka. Docela by se mi hodila, opravdu ano.

Když stoupám po schodech k našemu georgiánskému řadovému domu stojícímu na soukromé ulici, která ohraničuje park, šum automobilů ztlačně slábne. Naše ulice není přímo uzavřená veřejnosti, ale na jejím začátku stojí závora, a pokud tu člověk nebydlí, nemá důvod se tady zdržovat, díky čemuž máme dostatek soukromí. Zasunu klíč do zámku, chvíli jen tak stojím, abych se obrnila vůči tomu, co přijde, a teprve pak vstoupím do domu.

Moje podpatky klapou na leštěném mramoru vstupní haly, dveře se zavírají a já si svlékám kabát. Koutkem oka vidím, jak se na konci vstupní haly objevuje postava, zastavuje se a pak se opírá o zárubeň vedle vchodu do kuchyně.

Věším kabát na věšák a prohlížím si vlastní odraz v obrovském zdobeném zrcadle na zdi. Kadeřníci a vizážisté skvěle maskují skutečnost, že poslední dobou moc dobře nespím – umně zakrývají váčky pod očima i vrásky, jenže výsledný vzhled je trochu nepřirozený, strnulý a přehnaně uhlazený. Vlasy mám vyčesané nahoru, protože si myslím, že tak vypadám profesionálněji, ale někteří lidé s tím nesouhlasí. Přesto si nestěžuju. Často od lidí slyším, že by chtěli vypadat taky tak dobře jako já. Nebýt ovšem profiků ve studiu, těžko bych měla vizáž Sophie Beckettové. Je teprve krátce po poledni, ale já si připadám, jako bych celý den tvrdě pracovala.

Ze studia obvykle odcházím před desátou, ale dnes jsem měla jednání s produkčním týmem, takže k pročítání vzkazů – a vyřizování bezpočtu zmeškaných hovorů – jsem se dostala až mnohem později.

Jsem unavená a to, k čemu se teď schyluje, opravdu nemám zapotřebí. Tím spíš dneska, po strašlivé pracovní směně. Upravím si halenku, vypnu hrud', zlehka vydechnu a otočím se.

„Kde máš sestru?“

„V kuchyni,“ odpoví můj kolohnátský dospívající syn Chas a ukáže napravo. Je z obou sourozenců zodpovědnější, ale dává si hodně záležet na tom, aby na okolí působil dojmem ležérního kalifornského surfaře. Naštěstí nebere rekreační drogy a vlastně ani nesurfuje, jelikož v Londýně nejsou žádné vlny k mání. „Připrav se,“ říká s náznakem pobaveného úsměvu. Chas se absolutně nenechá vyvést z míry tím, co se kolem něj děje. Konec konců to není jeho problém, ale můj.

Moje dcera Katie sedí u okna s výsuvným rámem, ze kterého je výhled na průčelí našeho řadového domu. Za zády má několik polštářů, upřeně hledí do tabletu v rukou a pekelně se soustředí na to, co právě dělá. Anebo mě možná ignoruje a hlavu má sklopenou jen proto, aby mohla skrýt obličej za vlasy, které jí sahají až po ramena. Spíš bych řekla, že platí druhá možnost.

Katie je dvanáct let a chová se, jako by jí bylo osmnáct. Což je trochu nespravedlivé vůči Chasovi, který už tohoto věku dosáhl, a přesto se takto vzdorovitě nechová. Katie jako by úplně vynechala přechodovou fázi mezi milým dítětem a náladovou pubertáčkou a nastavila se do módu *všechno je totálně pitomý*.

Mému příchodu nevěnuje pozornost a tablet má úmyslně nastavený na nesnesitelně otravnou maximální hlasitost. S bouchnutím položím kabelku na nedaleký jídelní stůl obklopený čtyřmi židlemi a lavicí u zdi, postavím se doprostřed kuchyně a čekám, až dcera nějak zareaguje na moji přítomnost.

„Takže co?“ ptám se stroze. Katie ke mně zajede pohledem

a opět ho odvrátí jinam. „Katie?“ Přehnaně pomalým pohybem zvedne pravou ruku a pozastaví video.

„Co jako?“ ptá se, obrátí se ke mně čelem, zvedne obočí a hledí na mě zpoza závoje vlasů. Má neuvěřitelně jemné rysy, vystouplé lícni kosti a pleť, pro kterou by většina žen zabíjela. Kdyby chtěla, klidně by mohla být dětskou modelkou, jenže to by nejdřív musela zahodit všechny ty svoje tepláky a mikiny s kapucí.

„Co mi k tomu řekneš?“

Katie se nechápavě zamračí. „Dobré ráno?“

„Ty víš moc dobře, o čem mluvím, Katherine!“

„Ajajaj,“ ozve se za mnou Chas. „Oslovení plným jménem.“ Ignoruje můj káravý pohled a posměšně hledí na sestru. „Myslela sis, že máš průšvih ve škole, ale teď teprv dostaneš ty správný kapky.“

„Tímhle rozhodně nepomáháš, Charlesi,“ utrhnu se na něj.

„Hele, mě do toho netahej!“ Chas se spěšně dává na ústup. „Tak hodně štěstí, sestřičko.“

„Nemáš náhodou přednášku?“ houknu za ním, ale ve skutečnosti už se opět soustředím na dceru. „Co sis myslela?“

„Asi jsem nemyslela,“ odpovídá Katie.

„No, tak aspoň něco.“

„Co jako?“

„Těší mě, žes to aspoň předem neplánovala.“ Katie odvrátí oči. „Nebo ano?“ Pokrčení ramenou. „Katie! Zpátky ve škole jsi tři dny! Jak tě mohlo něco takového...“

„Patřilo jí to.“ Katie opět vzdorovitě pokrčí rameny. Zavřu oči, našpulím rty a zoufale se snažím nevybuchnout. Tím bych rozhodně ničemu neprospěla, jenže dcera mi to jako obvykle neusnadňuje.

„Tři týdny jsi byla v podmínce, a když tě vzali zpátky, bylas ve škole jen tři dny, a hned ses...”

„Dva a něco,” odpoví Katie a svraští nos.

„Cože?”

„Myslím, že dnešek se jako třetí den nepočítá. V deset už jsem byla doma.”

„Nehraj si na chytrou, holka.”

„Já to jen upřesňuju.”

„A odkdy volají ze školy tvému bratrovi, a ne mně nebo koneckonců tátovi?”

„Řekla jsem jim, ať zavolají tobě, jenže ty jsi něco měla a nebralas jim to.”

„Měla jsem živé vysílání, Katie. Jak jsem jim asi tak mohla zvednout telefon?”

„A právě proto jsem jim řekla, ať zavolaj Chasovi. Říká se tomu *vlastní iniciativa*. U bráchy aspoň vím, že mi bude k dispozici.”

To je pravda. Dalo se předpokládat, že Chas nebude na univerzitě, kde by měl správně být.

„Tohle není fér, Katie, a ty to víš. Musím pracovat a...”

„Jo, jo, jo... Já vím.”

„A jen co mi skončil živý vstup, přehrála jsem si vzkazy a ob-
ratem jsem zavolala do školy.”

„Jasně, ale to už nebylo nutný, protože tou dobou už jsem byla dávno doma. A předpokládám, že si tady nějaký čas pobudu.” Dcera se zakloní, nasadí samolibý úsměv a vzdorovitě si založí ruce na prsou.

„Co sis myslela, probůh?”

„Na to už ses ptala.”

„Zapálit skříňku kamarádce...”

Do Katie jako by vjel blesk. Přestane se usmívat, sedne si nepřírozně rovně, zpraží mě pohledem a významně zvedne prst. Všimnu si, že si stihla nalakovat nehty. „Tak za první to není moje kamarádka, to jako *ani náhodou*.“

„Ano, myslím, že to je zjevné.“

„A za druhý jsem jí nezapálila skříňku...“

„Ředitel školy tvrdí něco jiného.“

„Zapálila jsem *fotku* jejího kluka, která shodou okolností ležela v její skřínce.“

„Vždyť jsi mohla podpálit celou budovu!“

„Nedramatizuj, prosím tě,“ reaguje dcera a obrací oči v sloup. „Bohužel se tady nikdo nezaměřuje na jádro problému.“

„A to je co?“

„Že si Olivia, což je postrach celého ročníku, myslí, že jí prodě, když nás všechny bude šikanovat. Tohle prostě nechápu. A pak se dá dohromady s Freddiem a...“

„Takže tys jí tu skříňku podpálila kvůli klukovi? To myslíš vážně?“ zeptám se skrz zaťaté zuby.

„Ne. Udělala jsem to, protože mě k tomu někdo popíchl.“

„Kdo?“

„To je fuk.“

Jsem dokonale na rozpacích. Katie chodí do jedné z nejlepších soukromých škol ve městě. Má tolik důvodů k vděčnosti, má všechno potřebné k tomu, aby skvěle vykročila do života, a ona vyvede tohle. „Počkej, až se táta vrátí z práce a dozví se, cos provedla.“

„No jasně, jako vždycky mu předáš rodičovskou štafetu. Proč bys přijímala zodpovědnost sama, když to můžeš přehodit na tátu, že jo?“

„Co prosím?“

„Nic, zapomeň na to.“

„Že zrovna ty mluvíš o osobní zodpovědnosti, Katie.“

Katie vstane, popadne tablet a projde kolem mě. „To je fuk. Jdu k sobě.“ Když prochází kolem mě, chytím ji za paži. Loni hodně vyrostla a dnes už je sotva o hlavu menší než já.

„Nebudeš odcházet, když s tebou mluvím, mladá dámo. Tohle ať už tě nikdy ani nenapadne.“

Katie vzdychne a vrhne na mě zničující pohled. „Tak co mi ještě chceš?“

„Tři dny!“

„Dva,“ opraví mě a zvedne palec a ukazováček. „A něco.“

„Vždyť by na tebe mohli podat trestní oznámení...“

Dcera se posměšně zahihňá, pohodí vlasy a já cítím, jak mi v nitru kličí semínko rozhořčeného vzteku. „No to zrovna.“

„Budeš z toho mít velké problémy!“

„Škola si nedovolí riskovat negativní publicitu, kterou by z mého obvinění měli,“ řekne Katie. „Do toho nikdy nepůjdou,“ dodá sebevědomě.

„*Mohli by tě vyloučit!*“

Nakloní hlavu, odhrne si vlasy z obličeje a zvedne bradu. „Ty to říkáš, jako by to bylo něco špatného.“

„Katie, já...“ Nedostává se mi slov. „Ty máš...“

„Domácí vězení?“

„Běž k sobě do pokoje.“

„Dík. Už bylo načase.“ Pustím ji a ona důstojným krokem odchází.

„A ten tablet klidně nechej na snídaňovém pultu, nějakou dobu ho teď neuvidíš.“ Není to kdovíjaká výhra, ale беру všechno, co se mi teď nabízí.

Katie oběma rukama hodí tablet na bar a já jsem ráda, že jsem

jí na něj koupila nárazuvzdorné pouzdro, protože jinak by už byl displej v háji. Pak bez dalšího slova odchází.

Záblesk vzteku pomalu slábne a zůstává jen tepavá bolest hlavy. Protírám si rukama tváře a tlačím si bříska dlaní do očí. Opravdu mám pocit, že ji ztrácím. Jako bych v něčem selhala.

Druhý den ráno slyším cinknutí výtahu a v duchu se připravuju na další bitvu. Dveře kabiny se zavírají, Katie vejde do kuchyně, rozhlíží se a přemáhá zívnutí. Na sobě má svou nepostradatelnou mikinu s kapucí, kterou používá jako docela průhledný prostředek sebevyjádření. Nedělá jí problém používat výtah, který Scott nechal navrhnout v rámci renovace domu, než jsme se do něj nastěhovali. Naše řadovka je úzká a je v ní spousta schodů, ale já výtahem nejezdím od doby, kdy jsem v něm na osm hodin uvízla.

„Zdalo se mi, že slyším tátu.“

„Zrovna si odešel zaběhat, ale brzy se vrátí. Máš hlad?“

Dcera přitakává a sedá si na stoličku k snídaňovému pultu. Předpokládám, že jde o způsob neverbální pubertální komunikace, který lze přeložit jako: *Mami, můžeš mi prosím tě udělat snídani?* Ocitly jsme se v klasické situaci, kdy ani jedna z nás nechce mluvit o obludě, která mezi námi vyrostla: o Katiině chování.

Jedním z důvodů, proč jsme se z Francie vrátili sem do Anglie, byla snaha dopřát dětem nejlepší příležitosti, které se jim nabízejí. A taky jsme už všichni potřebovali restart. Jenže Katie se tady dostala na trajektorii, která ohrožuje všechny naše dobře míněné plány, a především její budoucnost.

Napětí v domě by se dalo krájet. Všechny nás ovládají vášně.

S manželem Scottem pořád nějak nedokážeme pochopit, jak jsme se do tohoto bodu dostali, natož abychom věděli, jak situaci zachránit. Oba máme náročnou práci v médiích, které se musíme věnovat naplno, a naše dcera zatím sverepě kráčí vstříc vlastní zkáze.

Ještě jí ani nevypršelo domácí vězení za minulou školní eskapádu a při tomhle tempu nevyleze z domu dřív než v osmnácti. Zpočátku, když jí hrozilo vyloučení, Scott využil svých bravurních vyjednávacích schopností a přesvědčil školu, aby dceři umožnila odklad trestu – nakonec z toho byla jen nucená absence. Navíc se vedení školy díkybohu rozhodlo neobrátit se v její věci na orgány činné v trestním řízení. Umím si představit ty novinové titulky, kdyby to udělali, ostatně negativní publicita mi dost možná hrozí tak jako tak. Ale zřejmě z jiných důvodů, které s naší dcerou nesouvisejí.

Mám obavy, že tentokrát už to Katie neprojde.

Takže pro ni budeme muset najít jiné řešení a začít hledat školu, která bude ochotna ji přijmout. Školy mezi sebou komunikují, zvlášť když jde o žáka vyloučeného za žhářský útok. Jistě, taková definice je možná trochu vyhraněná, ale škola se rozhodla ji použít. A já se jí po pravdě řečeno nedivím.

Ještě předloni byla Katie ta nejmilejší a nejláskyplnější holčička, jakou jste mohli potkat. Jenže to se změnilo. Vím, že bych ji teď neměla takhle obskakovat, ale nevím, co jiného mám dělat a jak se zachovat. Bojím se, že ať udělám cokoli, situaci tím ještě zhorším.

Absolutně netuším, co si počít. Jako bych šlapala vodu uprostřed Pacifiku.

„Co si dáš?“

„To neřeš. Třeba topinku a nějaký vločky?“

„Ano, samozřejmě.“

Nořím se do spíže a vracím se se dvěma plátky celozrnného chleba. Cestou vytáhnu z ledničky pomerančový džus a postavím ho před Katie na pult vedle vyleštěné sklenice právě ve chvíli, kdy zazvoní domovní zvonek.

Zamírím ke dveřím a napadne mě, že jsem se ještě nestihla vysprchovat ani pořádně obléknout. Když jsem vstala z postele, jen jsem na sebe hodila, co bylo právě po ruce, protože jsem nechtěla probudit Scotta, takže teď mám oblečené přehnaně velké tepláky a pytlovitý svetr. O víkendech spolu spíme v ložnici, ale když vstávám časně ráno do studia, obvykle chodím spát do pokoje pro hosty v horní části domu.

Kdo to může o víkendu takhle brzy po ránu být? Neohlášené hosty obvykle nemíváme.

Doufám, že jsem na něco důležitého nezapomněla, ačkoli vím, že v mém případě to není tak úplně vyloučené. V červnu jsem například úplně zasklila tenisový turnaj. Tenis mě po pravdě řečeno příliš nebaví, ale do klubu jsme se přihlásili kvůli tomu, abychom rozšířili Scottovy mediální konexe. Scott pracuje v televizní branži – objednává a vyvíjí televizní pořady pro různá studia. Konkurence je velká, takže znát správné lidi a mít možnost se jim téměř kdykoliv dovolat se pro něj stalo nutností.

Potřebuješ fyzickou aktivitu, říkají mi. Prospívá tvému duševnímu zdraví. Určitě je to pravda, ale kdykoliv jsem se po události, o které nikdy nemluvíme, ocitla v tom klubu, všimla jsem si, jak si lidé zakrývají rukou ústa a šuškájí si o mně. Scott mi neoblomně tvrdí, že to nikdo neví, a můj psychiatr by o obsahu našich terapií nikdy před nikým nemluvil, dokonce ani před manželkou ne, ale já prostě nemůžu nevidět, jak se na mě dívají.

Všichni jako by si kladli otázku, jak si mohl chlap jako Scott vzít za ženu takovou duševně labilní trosku.

Můj manžel je pohledný, okouzlující a charismatický. Charismatictí muži mají schopnost druhé lidi uklidňovat, a díky tomu je přinutit, aby udělali, co si přejí. Na druhou stranu nikoho ani nutit nemusí, protože ostatní to k nim přitahuje tak silně, že sami rádi udělají, co jim na očích vidí. A čas od času – zřídkakdy – se najde někdo, kdo dokáže používat oba způsoby. A to je přesně Scott. Muži, ženy, všichni mu padají k nohám. Když ho vidíte v akci, je to pastva pro oči. Dokáže druhé ovládat s neskutečným nadhledem.

Členové tenisového klubu a lidé ze Scottových kruhů obecně představují tak trochu společenskou kliku. Stojíte-li na jejím okraji, zákonitě si připadáte osamělí. Ti lidé se na vás usmívají, srdečně vás vítají, zvou vás na určité akce. Samozřejmě ne na všechny, důvěrnější setkání se musí obejít bez vás, ale na větší akce se rozhodně pozvánky dočkáte. Chtějí vás k sobě přitáhnout tak blízko, aby mohli odhadnout vaši hodnotu, ale ne tak blízko, aby z vás udělali jednoho z nich. Zatím ne. Chtějí, abyste se v jejich společnosti cítili příjemně. Potřebují se vám totiž dostat za záda, aby vám do nich mohli vrazit dýku.

Moje stařecky dýchavičné pobíhání po kurtu určitě nikomu nechybělo.

Odeženu myšlenky na tenisový klub, přitisknu se ke dveřím a podívám se do kukátka. Venku stojí žena obrácená zády ke mně. V parku naproti vidím pár lidí, kteří tam zřejmě venčí psy. Zhluboka se nadechnu a otevřu dveře.

Žena se otočí. Je mladá a měří kolem metru sedmdesát. Usměje se na mě a odhrne si pramen vlasů, které jí do tváře přivál porыв větru. Ten ševlivě rozechvívá lístky rostlin v květináčích,

lemujících svažitou cestu vedoucí k zadnímu vchodu do suterénu. Žena má tmavé vlasy a myslím, že jí sotva táhne na třicet. Vlastně by jí mohlo být i něco přes třicet, jenže u ní postrádám první náznaky vrásek, které by věk prozradily.

„Dobré ráno! Paní Mortonová?“ osloví mě rozzářeně a v obou rukou před sebou tiskne jakousi složku. Přes rameno má přehozenou malou černou kabelku. Zuby jí bělostně září, ale úplně dokonalé nejsou. Evidentně si je nechala vybělit, ale zřejmě kvůli tomu neletěla do Turecka ani jinam. Na sobě má tmavě modrý formální kostým, bílou nabíranou halenku s vázačkou a lodičky s rozumně vysokými podpatky.

„Beckettová,“ opravím ji zdvořile a náhle si připadám strašlivě špatně oblečená. Schovávám se tedy za dveře jako za jakýsi ochranný štít. Ta žena určitě přišla za Scottem. „Manžel bohužel není doma.“ Otevřu dokožán a gestem ji vybidnu, aby šla dál. Žena vstoupí do domu a já spěchám dveře zavřít, aby mě smetánka Chester Terrace neviděla v tak nedbalém oblečení. „Ale brzy by se měl vrátit.“

„Děkuji vám, paní Mortonová.“

„Beckettová.“

„Ach ano, Beckettová. Moc se omlouvám. Vy vystupujete v televizi, vidíte?“

Přikývnu. Pořád používám své dívčí jméno, ke Scottově velké nelibosti. Nad tuto bitvu se nikdy nedokázal povznést, ale zároveň je jednou z mála, ve které se mi nad ním daří vítězit.

„Přesně tak,“ odpovím a upravím si oblečení, přestože vím, že na mém celkovém vzhledu se tím nic nezmění.

„Říkali mi to, ale já poslední dobou ke sledování televize bohužel nemám mnoho příležitostí. Navíc jsem nějakou dobu byla v cizině.“

„Vážně?“ ptám se s neurčitou zvědavostí. „A odkud jste se vrátila?“

Žena se rozhlíží po vstupní hale a dívá se, jak je zařízená: mramorová dlažba, dřevěné obložení stěn, výrazné bytové doplňky. Jsem na tuto reakci zvyklá – takto se chová většina lidí, když k nám přijdou poprvé. Nejspíš si připadají, jako by vstoupili do značkového hotelu. Scott má tak vytríbený vkus, že výsledek působí okázale a zdrženlivě zároveň. Vůbec nechápu, jak to on nebo spíš jeho bytový architekt dokáže – tyhle věci jsou pro mě španělská vesnice.

„Pracovala jsem v několika zemích,“ říká žena a znovu upře pozornost na mě. Zjevně je na rozpacích, že jsem ji přistihla, jak si prohlíží náš dům, a lehce se začervená. „Naposledy jsem byla ve Francii a ve Švýcarsku, předtím v Jižní Americe.“

„Páni. To toho máte hodně obšlápnuto.“ Sotva mi tato poznámka vypadne z úst, už raději couvám. „Promiňte, nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo...“

„To je v pořádku, paní Mort... Beckettová.“ Natáhne ruku a jemně mi stiskne předloktí. Nehty má dokonale pěstěné a nalakované sytě červeným lakem, který jí ladí se rtěnkou, a konečkonců i kostým jí neuvěřitelně padne.

Vypadá oslnivě, ale něco takového se dá u člověka, který žil a pracoval ve Francii a Švýcarsku, logicky očekávat. Ženy na kontinentu o svůj vzhled velmi dbají. Tepláky a svetr by u nich neprošly, rozhodně ne pro přijímání návštěv ve slušné společnosti.

„Ahoj.“ Obě se obrátíme a vidíme, jak Katie vystrkuje hlavu zpoza rohu kuchyně a podezíravě si nás prohlíží.

„Ahoj,“ řekne návštěvnice mé dceři a zešíroka se usměje. Uvědomuji si, že jsem se jí nezeptala na jméno, což mi teď přijde velmi nezdvořilé.

„Katie, to je...“ Obrátím se na ni v naději, že se chytí a dokončí větu sama.

„Deanna,“ doplní žena pohotově. Zamíří ke Katie a podá jí pravou ruku. Katie vyjde z bezpečí kuchyně, otře si dlaň o stehno a podanou pravici přijme.

„Katie,“ představí se dcera a obě mladé ženy si potřesou rukama.

„Moc ráda tě poznávám, Katie. Nemáš na puse nutelu?“ Katie si okamžitě olízne rty a přikývne. „Tohle je jedna z mých oblíbených snídaní. Pomazánku z oříšků a čokolády mám nejradši, ale v čokoládě nesmí být palmový olej...“

„Používání palmového oleje ničí přirozený prostor orangutanů,“ konstatuje Katie a přimhouří oči.

„To je pravda, a my bychom měli dělat maximum, abychom omezili kácení stromů, ze kterých se olej vyrábí,“ prohlásí Deanna sebevědomě.

„Síla spotřebitelů v praxi,“ dodá Katie a zběsile přitakává. „To je jedinej způsob, jak vnutit korporátu změnu.“

Netušila jsem, že jí na tom všem tolik záleží, vlastně že jí záleží na čemkoliv. Kladu si otázku, jestli jí podobné fráze nenalévá do hlavy některý z učitelů. Anebo možná sleduje nějakého aktivistu na sociálních sítích.

„Ačkoliv,“ pokračuje Deanna téměř bez mrknutí oka, „výrobci už jsou dnes chytřejší a dávají palmovému oleji názvy podle jiných ingrediencí, aby nás zmátli.“

„No, mě teda neoblbnou!“ pronese Katie vítězoslavně a nejspíš má pravdu. Katie se nenechá opít rohlíkem. „Přišla jste za tátou?“

„Ano,“ odpoví Deanna. „Přišla.“

„A nedáte si k tomu čekání pomerančovej džus?“

Deanna se na mě podívá. Dám jí gestem najevo, ať se neupejpá, a ona nasadí úsměv. „Ano, to bych moc ráda.“ Katie ji chytne za ruku a rázně ji vede do kuchyně. Deanna se za mnou rozpačitě ohlíží, na prahu téměř zakopne, ale s radostí se nechá odvést.

V životě jsem nezažila, aby se Katie k někomu chovala takhle. Ke mně rozhodně tak přátelská není. Už dlouho ne.